din sala de operație vie. Și totuși am supraviețuit operației. Au urmat clipe grele la terapia intensivă. **Mă rugam mult în acele zile la Sfinții închisorilor**, spunând în gândul meu că doar ei au mai pătimit atât. Încet-încet, am început să mă pun pe picioare. Atunci mi-am dat seama pentru prima dată că și a mânca și a bea apă este darul lui Dumnezeu. Foarte mulți dintre noi nici nu ne gândim la asta, ni se pare ceva firesc, că ni se cuvine, dar și acestea sunt darul lui Dumnezeu, care oricând ți se poate lua.

Cu o lună înainte de asta eram gata de plecare, hotărâsem cu părintele și cu familia cum va fi înmormântarea, toate detaliile. Și dintr-odată s-a schimbat totul. **Dumnezeu, cu mila Lui cea mare, mi-a mai dat timp, deși nu meritasem.** El m-a ridicat din moarte sigură.

După o vreme am reînceput ședințele grele de chimioterapie. Cancerul era foarte avansat și agresiv, iar tratamentul era la fel – greu și agresiv, cu reacții adverse foarte urâte. După fiecare ședință aveam dureri foarte mari vreme de câteva zile. Dar chiar și așa, începusem iar să lupt. M-am întors la biserică, la Liturghii, prima dată chiar de Nașterea Maicii Domnului. Eram din nou în biserica mea cea dragă. Am început să merg iar la Prislop, aproape la fiecare sfârșit de săptămână. Acolo parcă prindeam puteri. Când a venit iarna și zăpada, urcușul a fost foarte greu, mă dureau picioarele îngrozitor, dar mă sileam să merg până la mormântul Părintelui. Când mă întorceam, coborând, parcă zburam. Am convingerea că, **după Mântuitorul și Maica Domnului, Părintele Arsenie m-a ajutat cel mai mult și mi-a stat alături.** Așa că ori de câte ori puteam, veneam și veneam și veneam la Prislop. Era uimitor cum Dumnezeu schimbase totul. Parcă nu puteam crede cât făcuse Mântuitorul pentru mine. Cât de minunat este Dumnezeu! Cred că Maica Domnului și sfinții m-au purtat pe brațe în momentele cele mai grele.

A venit anul următor. Drumul meu era același: Timișoara – ședințe de chimioterapie, acasă, mult la Prislop, la biserică de câte ori puteam. Mă luptam, mă luptam, mă luptam!

Înainte de Postul Paștilor, părintele mi-a zis că ar trebui să fac acel canon pentru Părintele Arsenie, chiar dacă fusese deja făcut pentru mine. L-am întrebat atunci:

-Cum să merg cu picioarele mele mereu amorțite și care mă dor??

Dar el mi-a zis că Dumnezeu mă va ajuta și voi reuși. Așa că, încredințată de duhovnicul meu, pentru cuvântul sfinției sale, am mers prima dată pentru a face acest canon. Era în Duminica Ortodoxiei și am mers cu câțiva dintre frații mei dragi. Pe

drum, a fost o tăcere. La ieșirea din sat am pornit-o pe jos. Din când în când făceam pauze, frații erau lângă mine. Am ajuns cu ajutorul lui Dumnezeu la mănăstire. Apoi am pornit să merg pe genunchi. Nu pot spune în cuvinte ce am simțit. A fost copleșitor! A fost și greu, că eram slăbită de boală și tratamente. Dar a fost o bucurie fără margini! **Părintele Arsenie m-a ajutat și am reușit să merg pe genunchi până la mormânt.** Acolo am stat tot în genunchi. Parcă nu îmi venea să mă mai ridic. Era o bucurie foarte mare!

Și am primit **un mare dar** – am simțit, și eu, și frații care erau cu mine, **mireasmă de mir din crucea Părintelui.** Am zăbovit mult, ca să aflu dacă nu era în imaginația mea. Dar mireasma persista. Părintele Arsenie ne umpluse de mult-mult har, de multă pace și bucurie. Cu ajutorul lui și al multor frați din obște am reușit să duc la bun sfârșit acest canon, mergând de 7 ori la Prislop: din sat pe jos și din poieniță pe genunchi. După aceasta, părintele duhovnic mi-a zis să merg de câte ori voiesc la Prislop, dar acest canon să-l fac măcar o dată pe lună. Așa am continuat cât de des am putut să fac acest canon, care m-a ajutat foarte mult. În acest timp tumorile au stagnat și am putut întrerupe chimioterapia. Vreme de 8 luni nu am mai făcut niciun tratament, ci am făcut acest canon și am mers cât de des am putut la Prislopul meu cel drag.

Eu aveam o dorință foarte mare: **să merg la Sf. Nectarie în Grecia**. Îl iubeam mult pe sfântul, dar niciodată nu a fost posibil. Undeva prin luna mai 2019, s-a făcut un pelerinaj mic în Grecia – la Sf. Nectarie, Sf. Efrem cel Nou, Sf. Patapie și Sf. Nicolae Planas. Părintele a insistat foarte mult să merg, căci erau doar 3 zile, se mergea cu avionul. Am primit bani în dar și iată-mă în drum spre Grecia. M-am închinat la moaștele acestor sfinți. Mare dar mi-a făcut Dumnezeu! Când m-am întors, mă tot gândeam cât de minunat e Dumnezeu. Eu, așa om bolnav, să călătoresc. Sfinții m-au ținut pe brațe. Nu puteam crede că am fost la Sf. Nectarie. Atâția ani am fost sănătoasă și nu a fost posibil, iar acum, bolnavă fiind... Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

În acest timp de 8 luni am călătorit mult. Dumnezeu mi-a făcut multe daruri. Am fost de două ori în Moldova la părintele Ioan de la Sihăstria, la maica Marina de la Bic. **Dumnezeu mi-a dat un timp minunat. Mi-a dat această cruntă boală, dar am primit și atâtea bucurii cerești, binecuvântări și atâta har, cum nu primisem când eram sănătoasă!**

Spre sfârșitul anului boala a lovit din nou. Fusesem la mănăstirea Nera la hram, de Cuv. Parascheva. Nera era un loc foarte drag sufletului meu. Îl iubeam mult pe păr. Teofan, pe maici. La puțin timp am început să mă simt rău. Boala lovea din nou...

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

„După cum căderea primului Adam ne-a deschis nouă intrarea în iad, astfel Înălțarea noului Adam, Iisus Hristos, ne-a deschis nouă intrarea în cer."

Să ne înălțăm pe urmele VULTURULUI—HRISTOS

Cuvânt al Păr. Sofian Boghiu, mărturisitorul

Într-o zi ca astăzi, într-o joi, 40 de zile de la Înviere, Iisus S-a dus la apostoli și i-a chemat pe muntele Eleonului. Muntele Eleonului este un munte foarte înalt, între Ierusalim și Betania; acolo S-a înălțat la cer. Este și astăzi — cine a fost la Ierusalim știe — locul de unde S-a înălțat Iisus. E o piatră acolo și pe piatră este urma piciorului Său dumnezeiesc. **Încă un semn că era trup, era carne, era os, piciorul care s-a îngropat în piatră.** Pentru că era Dumnezeu, Și-a făcut loc și în piatră, de aceea este acest loc pe Eleon și astăzi și aceastä pecete a dumnezeirii Sale.

Sf. Antonie cel Mare, într-o seară de veghe, a ieșit afară din peștera lui, și se uita uimit în văzduh. Și a văzut un lucru foarte grav. Tot cerul, tot acest orizont ceresc spre care privea el era acoperit de curse, fel de fel de lațuri, și un uriaș — era diavolul — ținea aceste plase, le aranja în așa fel încât niciun suflet care se ridica spre cer să nu poată străbate prin aceste curse. Atunci Sf. Antonie L-a întrebat pe Dumnezeu: „Doamne, greu este să ne înălțăm la cer... la Tine... **Cine se poate ridica la cer"? Și i s-a răspuns: „Smerenia".**

Cel care are duhul smerit și trăiește în această viață în duhul smerit al lui Iisus Hristos, acela se poate înălța la cer. Aceasta este calea de la pământ la cer, pe această verticală, așa cum S-a ridicat și Iisus Hristos de pe pământ la cer, pe muntele Eleonului.

După cum vulturul, voind să arate micilor săi pui, încă nedeprinși, cum să zboare în drumul neobișnuit al văzduhului, îi conduce mergând înaintea lor, tot așa, pe

cărarea necălcată a cerului, pe care încă nu s-a arătat urmă de om, **a zburat Domnul înălțat, mergând înainte, conducând ca pe niște pui, sufletele drepților.** Și după cum căderea primului Adam ne-a deschis nouă intrarea în iad, astfel Înălțarea noului Adam, Iisus Hristos, ne-a deschis nouă intrarea în cer.

Vrăjmașul diavol nu poate încă să înțeleagă și se cutremură de Înălțarea cu trupul la ceruri a Acestui „vultur tainic", a lui Iisus Hristos. Și dacă Solomon, înțeleptul din Biblie, spunea că **trei sunt acelea pe care nu le înțelegem**, adică **drumul corabiei pe mare, drumul șarpelui pe stâncă și drumul vulturului spre cer,** apoi această semeață minte a diavolului cu mai multă dreptate poate să spună că nu înțelege deloc trei taine în iconomia Întrupării Mântuitorului Hristos. Mai întâi, că după cum *corabia străbate valurile mării* și nu lasă nicio urmă a trecerii ei, tot așa și trupul sfânt al lui Iisus Hristos a trecut prin pântecele neispitit de bărbat al Fecioarei Maria și nu a lăsat semn de stricăciune în nașterea cea fără de sămânță. Al doilea, nu înțelege *drumul șarpelui pe piatră,* adică același trup care a fost înmormântat, care a fost închis într-un mormânt nou tăiat în piatră, care a fost acoperit cu o piatră mare, așezată pe ușa mormântului, cu toate acestea a străbătut-o și lăsând ca șarpele vechea îmbrăcăminte a stricăciunii, a înviat din morți cu o îmbrăcăminte nouă, a nestricăciunii, fără să lase vreun semn. Al treilea, nu înțelege *drumul vulturului spre cer*, adică faptul că acest trup se înalță la cele netrupești, că cel pământesc străbate cerurile, că firea omenească stă pe tronul Slavei dumnezeiești.

Dar nici fericiții îngeri nu înțeleg înălțarea slăvită, cu trupul, a Mântuitorului Hristos, căci se întreabă cu proorocul Isaia: *„Cine este Aceasta care vine din Edom? Și pentru ce sunt hainele Lui roșii"?* **Stăpânul iubitor de oameni vrea să înfățișeze și în ceruri simbolurile patimii, semne neșterse ale dragostei către noi și ale**

biruinței puternice împotriva stăpânitorului lumii. Trebuia negreșit să Se înalțe Hristos la ceruri cu același trup pe care l-a luat, mai întâi ca să fie mijlocitor între Dumnezeu și oameni, arătând Tatălui ceresc cel fără de început, trupul acela fără de păcat, pe care l-a adus pe Cruce jertfă curată și nepângărită, ca să-L îmblânzească față de păcatele noastre. Al doilea, ca să avem noi, care am fost botezați în Hristos, care am trăit după Hristos, nădejde sigură și neclătită a învierii în trup și a slavei veșnice în trup.

Când **Ilie Tezviteanul** a fost înălțat cu căruța de foc la cer, ca să mângâie pe ucenicul său Elisei, **i-a lăsat cojocul**. La fel, înălțându-Se Dumnezeu **Iisus Hristos, ne-a lăsat ca mângâiere îmbrăcămintea dumnezeirii Sale** pe care a purtat-o pe când era om, adică trupul Lui cel prea fericit, în **înfricoșătoarea haină și taină a sfintei Euharistii.** Pentru aceasta ne mângâie, zicându-ne: „Iată, Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului."

Nemuritorule Mire al sufletelor noastre, de acolo, din dreapta lui Dumnezeu, unde azi Te-ai așezat Împărat al veacurilor, trimite-ne făgăduința Tatălui, pe Preasfântul Duh, care este legătura nedezlegată a dragostei, ca să fim nedespărțiți de Tine și să ne învrednicim, pe pământ împărtășindu-ne cu vrednicie cu preacuratul Trup și Sânge, să fim totdeauna părtași harului Tău dumnezeiesc. Amin!

TAINELE CREAȚIEI (3)

Din Omiliile

SF. IOAN GURĂ DE AUR și SF. VASILE CEL MARE

„Și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric. Lumina a numit-o Dumnezeu ziuă, iar întunericul l-a numit noapte."

Atunci, la început, ziua și noaptea nu se datorau mișcării soarelui, ci se făcea zi și urma noapte, când se revărsa lumina aceea care a fost făcută la început și când iarăși se retrăgea potrivit măsurii rânduite de Dumnezeu. **Starea în lume, înainte de facerea luminii, nu era noaptea, ci întunericul**; noapte s-a numit atunci când Dumnezeu a despărțit întunericul de zi și întunericul a primit numire nouă, ca să se deosebească de zi.

Orice om cu judecată poate vedea că de atunci și până acum **nici lumina n-a depășit propriile hotare și nici întunericul n-a călcat rânduiala sa**, făcând amestec și tulburare. E îndestulător numai acest lucru ca să-i facă pe cei ce vor să se îndărătnicească să asculte și să se supună cuvintelor dumnezeieștii Scripturi, **să imite și ei rânduiala acestor stihii**, a luminii și a întunericului, care **păzesc neîmpiedicat drumul lor și nu depășesc măsurile proprii, ci-și cunosc propria lor natură**.

„Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi." De fapt traducerea corectă e „zi una".

Pentru ce n-a spus: „ziua întâi", ci „zi una"? Doar era firesc să o numească „ziua întâi", că avea să-i adauge ziua a doua, a treia, a patra, pentru că era în fruntea celor care vin după ea. Dumnezeu, Cel ce a făcut timpul, a pus timpului măsuri și semne: durata zilelor; și măsurând timpul cu săptămâna, poruncește ca săptămâna să se învârtă mereu în ea însăși, pentru a număra mișcarea timpului; iar pe săptămână să o împlinească „ziua cea una", întorcându-se spre ea însăși de șapte ori; și această întoarcere este în formă de cerc, că începe dintr-un punct și se sfârșește în același punct. Aceeași însușire o are și veacul; se întoarce spre el însuși și niciodată nu se sfârșește. Aceasta este pricina că începutul timpului n-a fost numit de Scriptură „ziua întâi", ci „**zi una**", ca și din numirea ei să i se vadă înrudirea cu veacul și pentru a arăta unicitatea lui. Căci veacul unul este, și nu mai multe. Așadar, Scriptura, ca să ducă mintea noastră spre viața ce va să fie, a numit „una" icoana veacului, pârga zilelor, pe cea de o vârstă cu lumina, **sfânta duminică, cea cinstită cu Învierea Domnului**.

Vă propunem o: **ÎNTREBARE-GHICITOARE:**

Recunoașteți aceste mâini? Poza în sine vă oferă câteva indicii:

- în partea mâinii din dreapta se vede un drum curat, frumos, cuminte, neted, cu pietre așezate artistic;
- mâna din stânga are în partea ei un drum de pământ, dar curățat de buruieni și care oferă flori și verdeață, într-o așezare imprevizibil-artistică;
- iar la mijloc, o linie care unește cele două drumuri ... Deci?

mare finețe care duc la o naștere normală. Moașele de azi știu doar partea care provoacă nașterea forțat (dilatare digitală, medicație).

Între corpul mamei și corpul copilului există o legătură extrem de frumoasă. Este un tandem. Niciodată copilul nu vrea să-i facă rău mamei. Și nici invers, când e vorba de naștere. Dar medicii pot face rău. De exemplu, un medic vede că dilatarea e maximă, dar copilul nu iese nicicum. Atunci ce face medicul, conform protocolului oficial? Contractează uterul, că poate astfel forțează copilul și îl împinge. Or, asta e ceva nefiresc. Copilul forțat să iasă nu mai are timp să decidă să iasă într-un anumit unghi, ca să fie bine și pentru el și pentru mamă.

Deci copilul are rolul lui la o naștere?

Bineînțeles! Să vă spun un caz. Dacă se rup membranele, maxim după 12 ore, pacienta este dusă la cezariană. Am avut o pacientă care a stat 80 de ore după ce i s-au rupt membranele. Nu a făcut nicio infecție, nici ea, nici copilul, dar copilul nu reușea să găsească cum să intre în bazin ca să se nască. Până la urmă, mila lui Dumnezeu, copilul a reușit să afle calea, după 80 de ore. Dar trebuie să i se dea șansa asta!

(Va urma)

Rămas bun, ADRIANA-RAMONA!

Rândurile de mai jos sunt o transcriere a unei înregistrări făcute de sora noastră în luna martie 2021. Pr. Ștefan ni le-a încredințat spre a fi publicate spre folosul tuturor. Dumnezeu să o așeze cu drepții pe Adriana-Ramona!

În primăvara anului 2018, după noaptea de Înviere, au început să apară primele semne ale unei boli grele, cu care urma să fiu diagnosticată ceva mai târziu și care era într-un stadiu foarte avansat. M-am dus în Ungaria și au hotărât să mă opereze, dar au găsit foarte multe tumori și m-au închis la loc fără să facă nimic. Apoi situația s-a înrăutățit foarte tare, dar nu mi-a spus nimeni nimic. Atunci părintele meu drag duhovnic m-a sunat, că era plecat, și mi-a spus că trebuie să mă pregătesc să plec la Domnul în câteva luni. Am crezut că o să cadă cerul peste mine. **A fost foarte greu, cel mai greu moment din viața mea!**

Până la urmă, treptat am început să mă obișnuiesc cu gândul. Apoi, la îndemnul părintelui meu, am plecat la Prislop, la Părintele Arsenie, să stau acolo o săptămână. **Urma să merg în fiecare zi din sat până la mănăstire pe jos, iar din poieniță până la mormânt, în genunchi, ca un canon**, să mă rog și să mă spovedesc Părintelui Arsenie, ca și când m-ar asculta. Să spun tot ce-mi aduc aminte, din copilărie până atunci. Părintele meu mi-a zis că în aceste 7 zile lucrurile se vor limpezi și se vor vădi, adică ori voi pleca, ori lucrurile vor fi mai bine. Însă în timp ce eram acolo, situația s-a înrăutățit, eram dependentă de perfuzii. În prima zi am reușit să merg cu mare greutate pe jos până la mănăstire, dar apoi nu am mai putut. Canonul pe care trebuia să-l fac la Prislop și pe care n-am mai izbutit să-l termin atunci, de a merge de 7 ori, în 7 zile în genunchi până la mormânt, a fost făcut ulterior pentru mine de o soră din obștea noastră și de o soră de la Prislop.

M-am întors după cele 7 zile acasă, având inima cât un purice și gândindu-mă că asta era ceea ce trebuia să înțeleg - că voi pleca la Domnul. Asta se întâmpla undeva în luna iulie 2018. Ca să nu fac ocluzie intestinală, am început ședințele de chimioterapie la Timișoara. A fost foarte greu după prima ședință: nu puteam să mă ridic din pat, am slăbit 30 kg, eram dependentă de perfuzii, mi-era rău. Am spus medicilor că nu vreau să mai fac, nu mai pot, sunt slăbită. M-au trimis la un chirurg oncolog, dar acela mi-a spus că este pentru prima oară când nu știe ce să facă. Toate erau potrivnice operației. Dar mi-a spus că dacă nu mă operează (aveam ocluzie intestinală), în câteva zile voi muri, iar dacă mă operează, **șansele să trăiesc sunt de 1%**. M-am lăsat pe mâinile lui. Medicii care m-au văzut în ziua dinainte de operație, la vizita obișnuită, i-au spus chirurgului: Ce se întâmplă? Ai înnebunit? Cum să o operezi? Nu vezi în ce hal este?

Eu eram cumva pregătită de plecare, pentru că înainte de acestea, părintele meu drag a venit de multe ori la noi acasă și m-a pregătit pentru plecarea ce urma să aibă loc. Au venit și o parte dintre frații mei de la Bisericuță, să-și ia rămas bun. Părintele mi-a făcut și rugăciunile dinaintea adormirii. Iar la plecare, mi-a zis așa:

-Copilul meu, îți dau un gând, dar să te gândești bine: să-I ceri lui Dumnezeu să te mai lase o vreme, pentru slava Lui, pentru ca să-ți plângi păcatele și să mai faci pocăință. Dar să te gândești bine dacă ceri asta, că va urma un timp de durere și de suferință. Nu trebuie să dai un răspuns acum, ci gândește-te câteva zile.

Părintele a plecat. M-am gândit îndelung și am făcut așa cum m-a sfătuit.

Ce a urmat? **Dumnezeu m-a ridicat din moarte, dar a urmat într-adevăr un drum plin de suferințe și de durere.** S-a făcut operația, era în august 2018. Înainte, medicul le-a spus soțului și mamei mele că s-ar putea să nu mai ies

Interviul săptămânii

Naştere naturală sau prin cezariană?

*Ce ştim despre fiecare dintre acestea, cât de pregătite sunt mamele să aleagă aşa cum este cel mai bine pentru copil şi pentru ele? De aici am pornit discuţia cu **dr. Luminiţa Sturz**, un om care trăieşte fiecare naştere ca pe o poveste de iubire. Iubirea dintre mamă, copil şi medic...*

„Niciodată copilul nu vrea să-i facă rău mamei. Dar trebuie să i se dea şansa de a afla calea să se nască!"

Naşterea naturală a ajuns Cenuşăreasa din maternităţi. Este vorba doar de ţara noastră sau e un fenomen global?

Nu este vorba doar de România. Am înţeles că în SUA se cezarizează enorm de mult. În ţările UE sunt zone în care cezariana este predominantă. De exemplu, în nordul Germaniei. Cu părere de rău, în România domină cezarienele. Aceasta o spun statisticile. Clinicile de ginecologie sunt pe trei nivele: nivelul 1, 2 şi 3. Fiecare nivel are voie să nască de la o anumită vârstă de sarcină. La nivelul 1 se pot naşte copii de peste 37 de săptămâni, deci care au ieşit din prematuritate, întrucât aceste clinici nu au anestezist, neonatolog. Ca atare, aceste clinici practică aproape integral cezariana, programând naşterea deodată cu venirea specialiştilor care o provoacă. Motivul: păstrarea unui număr cât mai mare de paciente.

Cum de s-a ajuns la această stare anormală?

Cred că există mai multe explicaţii. În primul rând e vorba de mame, de **lipsa lor de informare, de frică şi comoditate, chiar de neasumare**. Pe vremea lui Ceauşescu, medicul era văzut ca un zeu: el ia decizia, el ştie, noi ascultăm. Aceste lucruri s-au promovat până în zilele noastre, când toată lumea ia de bun ce spune doctorul. Iar mamele îşi propun felul de a naşte în funcţie de frici, de ce au auzit de la altele... Cine doreşte să-şi simplifice viaţa, programează o simplă tăietură şi gata. Lucrurile sunt simplificate la maxim, nu mai există travaliul şi greul acestuia, atât din partea mamei, cât şi a personalului medical. Nu mai e nevoie să comunici atât de mult cu pacienta, să-i tot explici.

Putem spune că s-a schimbat mentalitatea, din dorinţa de a scăpa de durere?

Există şi motivaţia aceasta. **Travaliul nu este un lucru simplu. E ca şi cum femeia ar urca 2.500 metri**, iar aceasta înseamnă un efort. Pentru a duce la bun sfârşit un travaliu, ca medic trebuie să gestionezi totul cu delicateţe. Există termenul „naştere cu blândeţe". Trebuie să ştii să mângâi pacienta, să ştii să-i blochezi anumite părţi de unde vine durerea. Există anumite poziţii care ajută mult la atenuarea durerii.

Dacă o femeie ar vrea să se intereseze despre naşterea naturală şi cea prin cezariană, are de unde să afle?

Există literatură de specialitate în România, dar nu atât de punctuală. Ca atare, cel mai simplu e să iei contact prin viu grai cu o persoană care cunoaşte aceste lucruri. Dar în ziua de azi există şi alte variante, forumuri ale mamelor care au născut natural şi care pot să recomande medici, clinici, etc. În domeniul privat există nenumărate cursuri de pregătire pentru naşterea naturală, cu informaţii despre sarcină, travaliu, alăptare, etc. Din păcate, procentul de femei care ajung la aceste cursuri este foarte redus încă. Aceste cursuri pregătesc femeile să aibă o naştere frumoasă. **O naştere trebuie să fie împlinitoare, indiferent cât este de grea, dar împlinitoare.** Ar trebui vorbit cu femei care au născut întâi prin cezariană şi apoi natural sau invers, şi care pot spune care este diferenţa.

O naştere nu funcţionează cu heirupul. **E nevoie de o pregătire**, inclusiv de o relaxare a corpului; există persoane specializate (chiar o maică din Timişoara), care ştiu să facă un masaj ce ajută şi pregăteşte naşterea naturală, relaxează muşchii. Or, la spitalele unde se face cezariană, nimeni nu-şi mai bate capul cu această etapă, ci concluzionează că nu s-a putut naşte natural pentru că, de exemplu - un muşchi era blocat.

Practic, o bună parte din naşterile prin cezariană ar putea fi evitate pentru că există variante care să ajute naşterea naturală?

Sigur că da, dovadă sunt multele naşteri naturale, după o naştere anterioară prin cezariană, la care am asistat.

Este posibil ca aceste metode de uşurare a naşterii naturale să nu fie pur şi simplu cunoscute pentru că nu se învaţă la facultate despre ele?

În ţările UE, Germania de exemplu, moaşele au un rol extrem de important. La noi moaşele sunt pe post de simple asistente. Nu ştiu lucrurile de

Primul monah din Sf. Munte
Sf. Petru Athonitul
(†12 iunie 734)

Grec de origine, Sf. Petru a slujit mai întâi ca soldat în armata imperială bizantină. Însă, în urma unei lupte cu sirienii, a fost luat prizonier şi închis în temniţă, în cetatea Samara, pe râul Eufrat. Suferind multă vreme în închisoare şi pocăindu-se pentru păcatele sale, a făgăduit că de va scăpa cu viaţă, se va face monah. Postind aspru şi rugându-se Sfântului Nicolae pentru eliberarea sa, Sfântul i s-a arătat de mai multe ori în vis, întărindu-l. Iar apoi, împreună cu Sf. şi Dreptul Simeon, care l-a primit în braţe pe Pruncul Iisus, scoţându-l din temniţă, l-a condus până la graniţele Imperiului Bizantin, reamintindu-i de făgăduinţa sa.

Atunci Sf. Petru a mers îndată la Roma pentru a fi tuns monah, lângă mormântul Sfântului Apostol Petru. Aici, a fost iarăşi ajutat de Sf. Nicolae, care s-a arătat papei, vorbindu-i despre eliberarea minunată a lui Petru şi despre dorinţa lui de a fi tuns în monahism. Sfântul a fost tuns îndată în monahism. Şi rugându-se lui Dumnezeu cu stăruinţă să fie povăţuit spre oarecare loc liniştit, ca să petreacă acolo restul vieţii, i s-a arătat Preacurata Născătoare de Dumnezeu care l-a îndemnat să meargă în muntele Athosului. Şi ajungând acolo cu o corabie şi aflând o peşteră, s-a sălăşluit în ea şi vieţuia ca un pustnic, suferind multe ispite de la cel viclean, care adesea năvălea în chip văzut asupra lui fie sub forma unor soldaţi barbari, fie sub forma unor animale sălbatice fioroase, dorind să-l facă să se întoarcă în lume. Dar bucurându-se de ajutorul Maicii Domnului, se arăta pururea biruitor.

Sfârşind cuviosul anul cel dintâi al pustniciei sale întru desele lupte cu diavolii, în cele din urmă diavolul s-a închipuit într-unul din slugile lui Petru, care îi slujea lui când era în lume voievod şi care a început să-l roage cu lacrimi să se întoarcă în patria sa, mângâind pe cei de aproape ai săi şi povăţuind la pocăinţă pe cei aflaţi întru întunericul patimilor. Lăcrimând, sfântul a spus că, dacă Maica Domnului l-a trimis aici, tot ea trebuie să îi spună să se întoarcă. Iar diavolul, care luase chipul slugii, dacă a auzit pomenirea numelui Născătoarei de Dumnezeu, îndată s-a făcut nevăzut.

Iar după ce au trecut şapte ani de aspre nevoinţe şi încercări, i s-a arătat în vis Preacurata Născătoare de Dumnezeu, împreună cu Sf. Nicolae, şi l-au mângâiat, vestindu-i că la fiecare patruzeci de zile, un înger al Domnului îi va aduce mană cerească, spre hrană, până la sfârşitul vieţii sale.

Deci în această netrupească petrecere vieţuind fericitul pe pământ 53 de ani, şi multe ispite suferind de la cel viclean şi de toate mai presus arătându-se cu puterea lui Dumnezeu, s-a mutat la Domnul în anul 734. Iar viaţa sfântului a făcut-o cunoscută un vânător care, urmărind un cerb, a văzut pe cuviosul cu barbă deasă, având perii capului până la coapsă, cu trupul gol şi cu perii crescuţi ca la o fiară. Şi voind să fugă, sfântul l-a chemat la sine şi i-a povestit viaţa sa. Iar vânătorul, fiind cucerit, dorind să rămână lângă sfânt, a fost trimis acasă, pentru ca vreme de un an să cugete la sine, fără a spune cuiva despre întâlnirea cea minunată. După un an însă, vânătorul s-a întors împreună cu fratele său, care era demonizat, şi cu alţi câţiva bolnavi. Când au intrat în peştera sfântului, l-au găsit pe acesta adormit în Domnul. Plângând, vânătorul le-a povestit tuturor viaţa sfântului. Iar fratele acelui vânător, fiind cuprins de duh necurat, când s-a atins de moaştele sfântului, îndată a luat tămăduire. Şi fiind povăţuit de Dumnezeu, vânătorul a luat cinstitele moaşte ale Sfântului Petru şi le-au dus într-un sat vestit, fiind bine primite şi cinstite şi de episcop şi de popor, şi izvoare de minuni pururea izvorând celor ce cu credinţă se apropiau de ele.

Să avem rugăciunile Lui!

I.G.

ANUNŢURI

• Săptămâna trecută s-a născut al şaselea nepot al familiei Silvăşan **Constantin.** De asemenea, duminica aceasta este încreştinat **Pavel**, al patrulea copilaş al familiei Săplăcan. Dumnezeu să-i facă oamenii Săi pe amândoi!

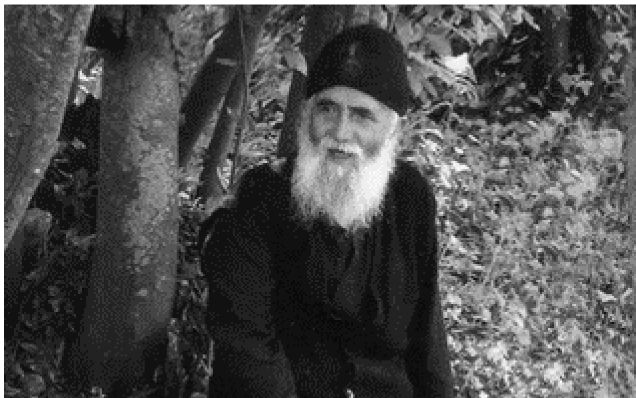
• Săptămâna trecută s-au împlinit 5 ani de la adormirea surorii noastre, **Ioana-Maria**. Dumnezeu să o odihnească în pace!

• Duminica aceasta, de la ora 19, la Teatrul de vară va avea loc un concert de cântări bisericeşti şi cântece patriotice, susţinut de **Grupul Psaltic Sf Ioan Damaschin**.

DE LA MOARTE LA VIAȚĂ

Întâlnirea unui tânăr împătimit cu Sf. Paisie Aghioritul

Întâmplare de mai jos a fost relatată de monahul care l-a însoțit pe tânăr la Sf. Paisie și care a auzit apoi viața sa povestită de Gheronda.

A venit într-o zi în Sf. Munte, un tânăr foarte frumos, pe nume Stamatis, și a cerut să i se arate unde stă Părintele Paisie. Era iarnă, drumurile înghețate, iar el nu avea încălțăminte potrivită. Dar unul dintre monahi l-a însoțit prin munți spre Panaguda. Pe drum, monahul l-a întrebat pe Stamatis:

-De ce ai venit în Sf. Munte?
-A murit un prieten de SIDA și am venit aici să mă rog pentru sufletul său.

Atunci monahul nu a mai întrebat nimic. Au ajuns cu greu la chilia Sfântului și au sunat clopoțelul. Gheronda a ieșit și când l-a văzut pe tânăr, l-a luat imediat deoparte. După o vreme, în timp ce vorbeau, chipul la început întunecat al tânărului, a început să se lumineze.

Apoi Sf. Paisie l-a chemat pe monahul-călăuză și i-a zis:

-De acum înainte, până la sfârșitul vieții tale, te vei ruga în fiecare zi pentru sufletul unui om care a adormit de curând, pe nume Mihalis.

S-a întors apoi spre Stamatis și i-a zis:

-Nu ai voie să te mai rogi pentru acest om. De acum înainte, acest monah se va ruga în fiecare zi pentru el.

Apoi l-a îmbrățișat și i-a zis:

-Să nu te temi, Stamatis! Că așa cum nu mi s-au descoperit mie cele despre tine, înainte să mi le spui, tot așa nu se vor descoperi acestea nici la vamă. Să nu te temi! Te voi pomeni toată viața mea.

Și au plecat.

Iată ce aflase Sf. Paisie despre Stamatis. Acesta s-a născut în Germania, mama fiind nemțoaică, iar tatăl grec. Regulile în familie erau stricte, iar părinții aspri. În copilărie, părinții au vrut ca Stamatis să facă un sport și l-au dat la gimnastică. Acolo, un tânăr i-a făcut avansuri, căci copilul era foarte frumos. Așa a apărut în sufletul lui Stamatis înclinația spre bărbați. Apoi a crescut și s-a stabilit la Atena, unde câștiga foarte bine ca profesor de germană. După o vreme a cunoscut un funcționar de bancă, un tânăr ca și el, și au ajuns să aibă o relație nefirească. Acela era Mihalis, despre care Sf. Paisie i-a spus să nu se mai roage niciodată pentru el.

Într-o zi, Mihalis a descoperit că era bolnav de SIDA. În dragostea lui nebunească, Stamatis i-a spus că vrea să se îmbolnăvească și el de SIDA, ca să sufere împreună. Nu s-a îmbolnăvit de SIDA, ci a făcut leucemie, însă existau tratamente și s-a vindecat. Dar patima care îl stăpânea pe Stamatis față de acel om era puternică. Atunci când Mihalis a fost internat la spital, părinții săi nu i-au dat voie lui Stamatis să-l vadă. Așa că el venea mereu în fața spitalului și se interesa de Mihalis. Când a aflat că Mihalis a slăbit și nu mai are decât 50 kg, a început să țină regim până a ajuns și el la 50 kg. Apoi bolnavul a slăbit și mai mult, la fel și Stamatis. Într-o zi Mihalis a murit. Atunci Stamatis a întrebat pe cei de la spital ce poate să facă și cineva i-a spus să meargă în Sf. Munte, la Părintele Paisie, și să-i spună să se roage pentru sufletul lui Mihalis.

Așadar patima l-a adus în Athos. El nici măcar nu știa ce înseamnă Sf. Munte.

Apoi a ajuns la Părintele Paisie și au vorbit, iar Gheronda, după ce l-a ascultat, a început să-l întrebe:

-Dragul meu Stamatis, poți să postești miercurea și vinerea?
-Pot, a fost răspunsul.
-Tu câștigi bine ca profesor de germană. Poți să trăiești numai din a zecea parte din salariu și restul de nouă părți să le dai săracilor?
-Pot, a zis Stamatis.
-Poți să citești Paraclisul Maicii Domnului în fiecare zi?
-Pot.
-Poți, Stamatis, să mergi o dată pe săptămână la spital și să îngrijești pe un bolnav care nu are nicio rudă?
-Pot, a venit iar răspunsul.
-Poți să mergi la un preot și să te spovedești?
-Pot.
-Poți să împlinești canonul pe care ți-l va da preotul?
-Pot.
-Poți să mergi în fiecare duminică la Liturghie?
-Pot.
-Atunci du-te și fă toate pe care le poți..., iar Dumnezeu va face pentru tine ceea ce tu nu poți.

Adică Sf. Paisie i-a zis să meargă să facă cele ce poate și să-L lase pe Dumnezeu să ducă în locul lui lupta cu patima pe care nu o putea stăpâni.

Apoi Gheronda i-a mai spus:

-Nu ai voie să-l pomenești pe omul acela. Nici să te rogi pentru el, nici să-l pui pe pomelnice. De aceasta se va ocupa un monah de aici.

Iar Stamatis a primit și acest lucru. Atunci harul lui Dumnezeu s-a pogorât asupra lui. Restul vieții a trăit îngerește: posturi, privegheri de toată noaptea, rugăciuni, pocăință, metanii, spovedanie. Dacă afla de un bolnav de SIDA, mergea repede la preot și îl ruga să îl spovedească pe bolnav. Pe atunci, preoții ezitau să-i împărtășească pe cei bolnavi de această boală. Însă Stamatis atâta a căutat, până a aflat un preot care a fost de acord să-i împărtășească și îl ducea mereu cu mașina la spital, unde erau acei bolnavi.

Iată chip de om sfințit. Iar în cele din urmă, Dumnezeu a biruit în el patima ce îl stăpânea de atâta vreme!

MĂRTURISITORII

Arhim. BENEDICT GHIUȘ,

blând și smerit cu inima

(†12 iunie 1990)

Născut în 1904, în județul Vrancea, din părinți răzeși, Arhim. Benedict Ghiuș a urmat cursurile Facultăților de Teologie din București și Strasbourg. A îmbrățișat viața monahală în mănăstirea Noul Neamț (Chițcani), Basarabia. A activat ca prefect de studii la Internatul Teologic din Cernăuți, profesor și spiritual la Liceul seminarial din Bălți, preot la Catedrala patriarhală din București, duhovnic la Academia Teologică din Arad, asistent universitar la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București, vicar patriarhal, profesor la Seminariile de la Mănăstirea Neamț și București. Membru proeminent al mișcării duhovnicești Rugul Aprins, a fost arestat în 1958, sub acuzația de „uneltire contra ordinii sociale". A fost condamnat la 18 ani de muncă silnică, executând șase ani de detenție în penitenciarele Jilava, Aiud și Ostrov. După eliberare, a fost reîncadrat ca slujitor al Catedralei Patriarhale. În 1974, arhimandritul Benedict Ghiuș s-a retras la Mănăstirea Cernica. A trecut la cele veșnice în ziua de 12 iunie 1990.

Dar mai mult decât datele biografice vorbesc mărturiile celor care i-au devenit apropiați în timpul vieții:

Părintele Roman Braga:

„A fost duhovnicul mișcării «Rugului Aprins», de la Mânăstirea Antim. La el ne mărturiseam, el ne-a dat binecuvântarea să începem rugăciunea inimii. Era foarte căutat de intelectuali, dar era așa de modest, încât se consulta cu toți călugării, simpli, așa cum erau. Dacă stăteai de vorbă cu părintele Ghiuș o oră, ieșeai complet purificat, pentru că omul acesta trăia credința la mari dimensiuni. ... Era foarte adânc și rafinat. Profesori universitari, ca Alexandru Codin Mironescu, Paul Stelian, doctorul și poetul Vasile Voiculescu, toți se mărturiseau la părintele Benedict Ghiuș. Era un model. Era suficient să te uiți la el. Mie mi-era de ajuns să-l văd. **Duhovnicia ieșea din el într-un mod natural**. "

Părintele Dimitrie Bejan:

„În închisoare s-a purtat cel mai bine Părintele Benedict Ghiuș... **Răbda cu blândețe toate, ca un sfânt**."

Preotul greco-catolic Tertulian Langa, împreună închis cu părintele Ghiuș, a suferit într-o zi un accident în timpul muncii obligatorii, care îi putea fi fatal. Însă ceilalți condamnați, și mai ales părintele Benedict, au fost cei care l-au salvat: „Când mi-am venit în fire... O dragoste-mi ținea obrajii între palme ca să le dea căldură. Însă nu palmele m-au încălzit, ci ochii, ochii Părintelui Ghiuș, căci el mă animase, el îmi suflase viața fizică prin care mă reda celei spirituale... În locul frigului simțeam căldura cucernicului Benedict... **Arhimandritul Benedict și-a scos cămașa caldă de pe el ca să mă îmbrac cu ea**. Cămașa avea suflet."

Iată cum îl vedea unul dintre fiii săi duhovnicești:

„Părintele tăcea mult... **Aflai în preajma lui mai mult trăire decât discurs**...Era în ochii săi ațintiți asupra ta, totdeauna o anumită uimire și curiozitate, o întâmpinare timidă, o încercare sinceră de a-L descoperi pe Hristos în tine."

Pr. Gheorghe Calciu Dumitreasa:

„Într-o Duminică, slujeam Sfânta Liturghie în această mănăstire, împreună cu câțiva călugări. Părintele Ghiuș, foarte înaintat în vârstă, ne însoțea și era așezat pe un scaun în colțul altarului. Soarele nu pătrundea în biserică, așa că era destul de întuneric. La un moment dat, o lumină dulce a început să se răspândească din colțul în care era așezat părintele Ghiuș. Fără a se întinde în tot altarul, **lumina aceasta înconjura chipul surâzător și transfigurat al părintelui**. Această lumină a durat pe tot parcursul liturghiei iar în momentul în care părintele a luat Sfânta Împărtășanie, mâinile i-au devenit luminoase. Cu toate acestea, părintele nu realiza ce se întâmpla. Atunci, fiecare s-a închinat înaintea sa, dar părintele s-a întristat, simțindu-se prea onorat, și se retrase **timid** în colțul său. Odată cu sfârșitul slujbei părintele s-a îndreptat **umil** spre chilia sa, **cu privirile plecate**."